У пошані до піонерів — лицем до молоді!

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК — UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 81-83 Grand St. Jersey City N.J. 07303
434-0237
434-0807
УНСоюзу: 435-8740
— Тел. з Ню Йорку: —
BArcly: 7-4125
УНСоюзу: BArcly 7-5337

РІК LXXVII. Ч. 16. TWO SECTIONS (SECTION 1) ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК. СУБОТА, 24-го СІЧНЯ (JANUARY) 1970 No. 16. VOL. LXXVII.

— КОРОТКІ ВІСТІ —

П'ятниця, 23 січня 1970

84-РІЧНИЙ КАРДИНАЛ ІЗ ЛОС АНДЖЕЛЕСУ Френсіс МекІнтаєр зрезиґнував із свого становища внаслідок поважного віку. Його становище Архиєпископа зайняв Архиєпископ Тімоти Дж. Меннінґ, який був найменований на це місце ще в червні 1969-го року. Кардинал МекІнтаєр є найбільше консервативний член серед американської католицької ієрархії. Архиєпископ Меннінґ має 60 років, він народжений в Ірляндії, при найближчій номінації нових Кардиналів він напевно дістане кардинальський капелюх. Кардинал МекІнтаєр почав працювати в 13 році життя як посланець на Волл Стріті, рішився бути священиком аж у 28 році життя.

СПІЛКА ПРАЦІВНИКІВ ЖІНОЧИХ ОДЯГІВ в нюйоркській метрополії здобула збільшення заробітної платні на 20 відсотків. Віце - президент Міжнародної Спілки Працівників Жіночих Одягів Чарлз Ціммерман заявив, що це найбільше збільшення заробітної платні в історії цієї спілки. Робітники дістануть на 15-го лютого збільшену платню на 10 відсотків, на 1-го лютого 1971-го року, і на 1-го лютого 1972 заробітки будуть збільшені по 5 відсотків. Коли б впродовж трьох років кошти прожитку збільшилися, то спілка застерегла собі право старатися про дальше збільшення заробітків.

АВТОМОБІЛЬНІ ФІРМИ ФОРД І КРАЙСЛЕР закривають фабрики на деякий час, внаслідок чого робітники працюють коротший час. Фордова Моворова Компанія повідомила, що її фабрика в Меточині, Н. Дж., буде закрита цілий найближчий тиждень, і 2,000 робітників не будуть працювати. Фордові фабрики у Віксомі і в Дірнборні, Мишиґен, будуть закриті в деякі дні з найближчому тижні. Крайслер повідомив, що в найближчому тижні не працюватимуть 4,500 робітників у фабриці в Ст. Луїсі. Цього тижня 8,000 робітників не мали праці у фабриках Крайслера в Гемтремку і в Дітройті.

ВЕРХОВНИЙ СОВЄТ СССР ПОЗБАВИВ 19 грудня мин. року совєтського громадянства Светляну Аллілуєву, доньку Сталіна, подавши за формальну причину — її „поведення, яке опоганює титул совєтського громадянина". Аллілуєва спалила свій совєтський пашпорт при свідках літом 1967 року, коли була в гостях у кол. американського амбасадора в СССР, Джорджа Кеннана, на його фармі в Пенсилвенії. 31 липня мин. року вона зголосила формальне відкликання свого громадянства в амбасаді СССР у Вашинґтоні, але не отримала відтіль ніякої відповіді. Вона має тепер 45 років і живе у Принстоні, Н. Дж.

ПІВНІЧНИЙ В'ЄТНАМ ЩЕ РАЗ ВІДМОВИВСЯ оприлюднити списки американських полонених. Шарж д'афер в північно - в'єтнамській амбасаді в Ляосі, Ву Тієн, заявив, що американські полонені в Північному В'єтнамі є насправді „злочинцями", що їх уряд Північного В'єтнаму має право судити. Вину за їх „злочини" несе уряд ЗСА і тому жінки полонених повинні виступити проти нього, жадаючи закінчення війни — твердив той комуніст. Північний В'єтнам нічого офіційного не відповів на пред'явлений його делеґатам на Паризькій конференції список 1.406 американських військовиків, щодо долі яких військові власті не мають відомостей.

БРИТІЙСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ГАРОЛД ВІЛЬСОН ЗАЯВИВ, що видатний член його Партії Праці, кол. британський міністер закордонних справ Джордж Бравн, який тількищо вернувся з подорожі на Близький Схід, їздив туди на власну руку й уряд не відповідає за його тамошні дії. Джордж Бравн, відомий з свого палкого темпераменту й досить грубих манер, сказав, між іншим, ізраїльському прем'єрові Голді Меїр: „Ви є тільки жидівкою з Росії, яка прибула до Ізраїлю через Америку", — а до американського амбасадора у Тель-Авіві крикнув: „замовчіть". Британський міністер закордонних справ Майкел Стюарт відмовився прийняти Бравна і вислухати його звіт, виправдавшись, що „не має часу", бо приготовляється до подорожі до ЗСА.

ПОБАЖАНІ ГОСТІ В УНС І „СВОБОДІ"

Під час відвідин в головній канцелярії УНС. Стоять (зліва): головний радний Степан Гаврищ, в товаристві якого гості відвідали УНС, гол. секретар д-р Ярослав Падох, пастор Василь Давидюк з Торонта і пастор Андрій Давидюк з Нюарку та заступник гол. предсідника Володимир Сохан. Головний предсідник Иосип Лисогір, як відомо, перебуває тепер з доручення і в місії ЗУАДК в Юґославії, а гол. касир дир. Петро Пуцило був в тому часі в українській делеґації в Трентоні під час проголошування Дня Незалежности новообраним губернатором Ню Джерзі Вільямом Томасом Кегілем.

У четвер, 22 січня, головну канцелярію Українського Народного Союзу та в-во „Свобода" відвідали преподобні пастори Андрій і Василь Давидюки, відомі баптистські проповідники та рівночасно активні члени Українського Народного Союзу: пастор Андрій Давидюк є почесним головою 340-го Відділу УНС в Нюарку, а пастор Василь Давидюк є секретарем 411-го Відділу УНС в Торонті. Під час відвідин в канцелярії та опісля спільного полуденка обидва преп. пастори поділились з членами Екзекутиви УНС та редакторами „Свободи" враженням зі своїх відвідин в Україні, з яких пастор Василь Давидюк два тижні тому повернувся. Подорожуючи автомобілем, пастор Давидюк міг відвідати своє рідне село на Волині і там проповідувати. Побував у Києві, Вінниці, Львові, Чернівцях та інших містах України, інтересуючись головно церковним життям. Був на Богослуженнях в храмі св. Юра і Успення Пресвятої Богородиці у Львові та на Богослуженнях в Києві. Пастор Андрій Давидюк відвідував Україну перед двома роками та проповідував до великої кількости осіб у Києві. Обидва пастори спостерегли, що між особами в церквах і на проповідях було багато молодих людей.

ОЧИЩЕННЯ АМЕРИКИ ВІД СМІТТЯ, ДИМУ І ЗЛОЧИНІВ ТА СТВОРЕННЯ КРАЩИХ УМОВИН ЖИТТЯ БУЛО ТЕМОЮ ЗВЕРНЕННЯ ПРЕЗИДЕНТА НІКСОНА ПРО СТАН УНІЇ

Вашинґтон. — Очищення Америки від забруднення рік і озер, від задимлення повітря та від злочинних елементів і створення кращих природних і господарських та соціяльних умов життя для всіх американців було головною темою першого річного звернення президента Ричарда М. Ніксона про Стан Унії, яке він виголосив на спільній сесії Конґресу в четвер, 22-го січня 1970. През. Ніксон в своїм першім зверненні підкреслює вартість людського життя та плянує добитися того, щоб життя американців в 70-их роках цього віку було краще, здоровіше й безпечніше. Президент закликає дбати про те, щоб людське довкілля, яке досі нищили й занечищували, зберігати в чистоті для майбутніх поколінь. Ніксон плянує добу великих реформ, хоче подвоїти видатки на поборювання злочинів та проєктує видати 10 більйонів долярів на очищування води в продовж найближчих 5-ох років. Президент підкреслив, що перша ціль Америки — це мир у світі, а друга ціль Уряду ЗСА — це те, щоб американський нарід під час відзначування 200-річчя своєї державної самостійности міг гідитись кращим життям під кожним оглядом. Щоб це могло статися, треба перемогти інфляцію, першою зброєю проти якої є надвишковий бюджет. Бюджет на 1970-ий рік має надвишку, запроєктований бюджет на 1971-ий рік має передбачену надвижку. Президент заявив, що збільшує видатки на поборювання злочинів і на те, щоб очищати довкілля. Президент започаткував боротьбу проти злочинів вже в минулому році, але Конґрес не схвалив його законопроєктів в цій спрові, і тому ніхто нехай не дивується, що ні один член Конґресу не відважиться вночі пішки вийти з Капітолю та йти додому без авта. Президент вніс 40 законопроєктів, які досі не схвалені. Він обіцяв, що й цього року внесе нові проєкти для покращання давкілля для людського життя. Ніксон заповів, що треба схвалити реформи урядових аґенцій і назвав три ділянки де ці реформи найконечніші. 1) Треба конче зреформувати систему добродійности.

Ричард М. Ніксон

В серпні 1969 року він просив Конґрес, щоб схвалив програму, згідно з якою родини діставали б допомогу у висоті по 1.600 долярів річно. Але Конґрес не вирішив цієї справи. 2) Ніксон закликає до повної федерації між стейтами й Федеральним Урядом, щоб привернути владу народові. Стейти мали б діставати частину Федеральних податків та розпоряджатися ними згідно зі своїми потребами. 3) Третя реформа потрібна на це, „щоб поширити ті самі можливості для всіх американців", це значить, щоб всі мали рівні виборчі права, рівну можливість дістати працю та нові можливості поширити свої права власности. Президент закликав членів Конґресу, щоб вони менше дбали про свою популярність в цьому виборчому році, схвалюючи висоту федеральних видатків. В 60-их роках федеральні бюджети мали 57 більйонів долярів дефіциту. І ці дефіцити, казав Президент, ми тепер сплачуємо у формі високих цін, які для пересічної родини становлять 200 долярів місячно. Майже вся промова присвячена була внутрішнім проблемам. Президент заявив на початку, що він закордонним проблемам присвятить окреме звернення. Та Президент заявив на початку свого звернення, що на першому місці в американській закордонній політиці — це справи миру в цілому світі. Президент сказав: „Вигляди на мир тепер більші, як були рік тому". Ніксон дякував Конґресові за те, що підтримав його політику у В'єтнамі та відобрав ворогові надію на внутрішнє розбиття американського народу. Кінчив Президент свою промову, яка тривала 38 мінут і яку переривали оплесками 28 разів, в більшості самі республіканці, такими словами „Можемо бути найкраще одітим народом, найздоровіше відживлюваним, і мати найкращі мешкання в світі. Але при цьому можемо бути нещасливим народом в світі, коли не матимемо того духа, який годі окреслити, але який підносить ті мрії, які зробили Америку, від початків її самостійности, — надією всього світу". Нехай молоді американці запалюються цим духом, вірою у велике призначення Америки, щоб могли виграти змамання в цій великій добі історії. Промову Ніксона республіканці прийняли з захватом, демократи з резервою, а деякі з них нарікають, що немає в ній конкретних плянів.

Ніґерія просить ЗСА прислати допомогу — в колишній Біяфрі хаос і голод

Ляґос. — Президент Ніґерії Якубу Ґовон звернувся за посередництвом американського амбасадора в Ніґерії до президента Ніксона з просьбою — прислати негайно допомогу в боротьбі проти голоду й загрози заразливих недуг на терені колишньої Біяфри. На розпорядження з Білого Дому відлетів з Огайо великий транспортовий літак з 25-ма „джіпами" і частина трьох польових шпиталів. Чотири американські транспортові літаки, стаціоновані в недалекій африканській державі Дагомей довозитимуть харчі й різні предмети першої потреби для потребуючих в Ніґерії. ЗСА перевезуть туди літаками також 25 генераторів, 10,000 накривал, 10,000 лямп, уживаних під час ґураґанів, і додаткових 25 „джіпів". Закордонні журналісти, які відвідали місто Оверрі й інші місцевості в колишній Біяфрі, принесли повідомлення про страхітливу нужду, голод і хаос, видні на тому обширі на кожному кроці. Названий вгорі лідер Ніґерії Якубу Ґовон обурився на ті звідомлення, як переборщені й односторонні, але речник Державного Департаменту Роберт МекКлоскі признав, що останні відомості з Ніґерії „виявляють, що існує там гірша проблема, аніж думалося перед тим". Також британська громадська думка так глибоко порушена тими вістками, що в палаті громад відбудеться в наступному тижні дебата над цією справою. Закордонні журналісти повідомляють про грабунки насильства над жінками, що їх допускаються ніґерські вояки.

Західня Німеччина продовжує заходи щодо поправи відносин з сателітами

Бонн. — Західньо-німецький канцлер Віллі Брандт переслав східньо-німецькому прем'єрові Віллі Стофові формальну ноту з пропозицією негайно розпочати переговори, з ціллю завести між тими обома частинами поділеної Німеччини „нормальні взаємини". Докладного тексту тієї ноти не оприлюднено, за винятком засадничої пропозиції, щоб розпочати конференцію без будь-якого згори устійненого денного порядку, з правом кожної сторони висувати справи, які вона вважає за відповідне. Нота західньо-німецького уряду прийшла в три дні після пресової конференції німецького комуністичного проводиря Вальтера Ульбрихта, на якій той повторював вимогу, щоб Західня Німеччина визнала Східню Німеччину за рівноправну суверенну державу, але не поставив цієї вимоги за передумову до переговорів. Коли б розпочалась така конференція, то це була б історична подія, бо від останніх 20-ох років між обома частинами поділеної Німеччини панувала безперервна ворожість. В цьому тижні східньо-німецькі комуністи перешкоджують свобідній комунікації між Західнім Берліном і Західньою Німеччиною, демонструючи проти переводження у Західньому Берліні засідань різних Комісій західньо-німецького парляменту.

ДЕНЬ УКРАЇНСЬКОЇ НЕЗАЛЕЖНОСТИ В РОВД АЙЛЕНДІ

Губернатор стейту Ровд Айленд Френк Ліч проголошує 22-го січня Днем Української Незалежности в стейті. На фото (зліва): суддя Орест Чагарин, губернатор Ліч та прот. о. Віталій П. Коваленко з української православної церкви св. Михайла у Вунсакеті.

ШИРОКО РОЗГОРТАЄТЬСЯ АКЦІЯ ДОПОМОГИ ПОТЕРПІЛИМ В БАНЯ ЛУЦІ

Філядельфія. — Акція збірки фондів та іншої допомоги потерпілим від жахливого землетрусу українців в Баня Луці та околиці в Юґославії тепер уже з кожним днем приймає все ширші розміри — інформують з канцелярії Злученого Українського Американського Допомогового Комітету. До Українського Народного Союзу, який пожертвував 3,000 дол., та Українського Конґресового Комітету і „Самопомочі", які пожертвували по одній тисячі долярів, долучилася пожертвою одної тисячів долярів Щадниця у Філядельфії. „Провидіння" пожертвувало 500 дол. З Нюарку наспіла вістка, що пластуни з місцевої Пластової Станиці під час Різдвяних Свят заколядували 600 дол. і цю суму пожертвували на допомогу потерпілим українцям в Юґославії. Головна Пластова Булава, як уже інформовано, звернулася з окремим закликом до всіх пластунів у світі, щоб „виконали головний обов'язок пластуна — допомогти ближньому". З Ню Йорку повідомляють, що 64-ий Відділ Союзу Українок Америки ще 15-го грудня вислав до Архиєпископа Букатка шість пачок одежі для потерпілих, а дальші посилки підуть з початком лютого. Широку акцію допомоги повела громада в Ню Бронсвику. Екзекутива ЗУАДК — як уже інформовано — вислала до Юґославії свого віце-президента Иосипа Лисогора з метою там на місці, в порозумінні з Архиєпископом Букатком, американською амбасадою та місцевими юґославськими властями перевірити можливості і потреби допомоги потерпілим та цю допомогу наладнати, включно із евентуальним відкриттям у Юґославії представництва ЗУАДКомітету.

$20,000 на Фонд „Церква в Потребі" вислано з Ню Йорку

Ню Йорк. — До 5-го січня 1970 року Комісія Фонду Верховного Архиєпископа метрополії Ню Йорку зібрала на фонд „Церква в потребі" кругло 20,000 долярів та вислала їх на руки Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кардинала Иосифа Сліпого в Римі — інформує скарбник цієї Комісії п. Ераст Куровицький. Від Верховного Архиєпископа наспіло на руки п. Куровицького письмо з потвердженням одержаної суми та сердечною подякою для всіх жертводавців. Збірку на цей Фонд в нюйоркській метрополії продовжено до 10-го лютого і кінцева сума буде переслана на руки Верховного Архиєпископа з нагоди його уродин 17-го лютого. Пожертви дальше напливають.

Шанси замирення між Ізраїлем і арабами погіршились — посилились рейди і бої

Єрусалим. — Ізраїль перевів в четвер 22січня парашутистами, скинених із гелікоптерів ,наїзд на єгипетський острівець Шадван в затоці Суезу та здобув тамошню єгипетську радарну стацію й морську ліхтарню. У бою, який вив'язався після того десанту, ізраїльці вбили 19 арабських і самі втратили трьох вояків. Єгипетське повідомлення призвало факт десанту, але твердило, що араби вбили 30-ох ізраїльських вояків. Ізраїльці затопили теж біля того острівця два торпедні човни з 20 єгипетськими вояками у кожному з них. Ізраїльське військо перебувало на тому острівці цілу ніч, — не відомо, чи воно забрало з собою ту радарну стацію, чи тільки поруйнували її. 25-го грудня ізраїльський військовий десант захопив на єгипетській території в місцевості Рас Хар 7-тонну радарну стацію і перевіз її до Ізраїлю. Шеф ізраїльського штабу ген. Хаїм Бар-Лев заявив, що „ми знаходимося в стані війни з арабами відколи вони зірвали воєнне перемир'я".

Сенатор МекҐоверн предкладає плян, як поборювати вбозтво

Ню Йорк. — Сенатор демократ із Південної Дакоти, промовляючи на прийнятті Громадянського Комітету опіки над дітьми в готелі Білтмор, пропонував, щоб Федеральний Уряд давав місячно американським родинам, без огляду на їхні прибутки, по 50 до 60 долярів місячно на кожну дитину. Він також виявив свій плян, як поборювати вбозтво в цій країні. Він пропонує, щоб кожна особа, яка здібна працювати, мала заґарантовану працю з пристойною платнею, домагається збільшити пенсії соціяльного забезпечення таким способом, щоб найменші становили по 100 долярів місячно. Допомога дітям в першому році коштувала б 10 більйонів долярів, а ціна цілої його програми в 1976 році становила б коло 35 більйонів. Сенатор МекҐоверн — це противник війни у В'єтнамі, він пропонує зменшити витрати на війну з 80 більйонів на 50 більйонів впродовж найближчих трьох років, не наражаючи на небезпеку цю країну.

СТИХІЯ ПРИРОДИ

Чи є щось страшніше від стихії природи, від катастроф, що знищують життя людей, стирають за одну мить плоди багатолітньої праці? А землетрус, без сумніву, найстрашніший прояв здичавілої сили природи.

Добре запам'яталися трагедії Агадиру, Іранського узбережжя Чорного моря, Ташкенту, Скопя, Сицілії, Чіле й чимало інших, з якими співчувало людство. А нині знову — свіжі могили жертв, закидані вулиці зруйнованими будівлями. І знову страх вселився в серцях людей, що безпомічно й мовчки переживають свою трагедію.

ГАРНЕ МІСТО

Що сказати про Боснійську Країну, про її красуню Баня Луку? Жителі її мали чим пишатися, а відвідувачі з захопленням згадували, згадують і згадуватимуть красу цього зеленого міста, що розрізує його бурхливий, запінено зелений Вербас. Чи то в давнішому минулому, чи в новіші часи нашого славного історичного минулого, Баня Лука завжди гордилася своїми ділами, прориваючи, мов смолоскип, темноту своїх часів.

А знов у новіший час, роз-

ҐІРШЕ НІЖ ВІЙНА...

ОЧЕВИДЕЦЬ ПРО НАСЛІДКИ СТРАШНОГО ЗЕМЛЕТРУСУ В БАНЯ ЛУЦІ

Новий Сад, Юґославія. Місцева газета „Руске слово" помістила довший репортаж І. Терлюка про страшні наслідки землетрусу в Баня Луці й околиці, безпосередньо після того, як він стався з кінцем жовтня мин. року. Для загального уявлення читачів „Свободи" про розміри тієї катастрофи передруковуємо цей репортаж із деякими скороченнями. І. Терлюк пише:

квітаючи, мов троянда, крокувала вона разом із братами й сестрами в нові, ще кращі дні майбутнього.

Минулої неділі зупинився один вуличний годинник, показуючи відсудну хвилину, коли все рвонулось й загуділо ,коли вмить все покинуло звичайні течії життя. Час на годиннику 16.14 — перший крок зупину часу й розквіту, бунту землі, що грізно підстрибувала розкидаючи — людські надії!

Неспокійна ніч під чистим небом, під зірками, що живим нагадували не забувати про мертвих. Їх у ту хвилину не було багато.

Зраджені безсонною ніччю й веселим сонцем люди ввійшли в свої житла. Але смерть на цей раз поступила ще один крок і, не жартуючи, віднесла нові жертви. Час — понеділок о дев'ятій чотирнадцять.

Вістка про трагедію за дуже короткий час облетіла всю країну, ввесь світ, щоб трагедія не стала ще більшою.

Наш малий популярний „Фіча" злісно підстрибує по нерівному шляху, але таки мчить. Бо думки вже там, в Баня Луці, що стала раптом дорожчою за всі міста.

Сонце якось надто швидко спадає з небосклону, і нам вдається побачити поранену красавицю, що переживає тяжкі хвилини, ще під сонцем.

Ще далеко від міста вливаємо в довжелезну чергу автомашин і подорожування, хоча швидкість не зменшується під 50 кілометрів на годину, здається дуже-дуже повільне.

Місто зустрічає нас перше темнотою й повними вулицями людей, які ніби в очікуванні чогось неприємного, мовчазно стоять у темних тінях крислатих алей. З перечуттям неприємности помічаємо й перші знаки зруйнування, бо „Фіча" нервово перескакує через ка-

(Закінчення на стор 3-ій)

Зруйнована внаслідок землетрусу хата Миколи Бачинського в селі Яблан біля Баня Луки.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Sundays, Mondays & holidays (Saturday & Monday issues combined) by the Ukrainian National Ass'n, Inc. at 81-83 Grand St., Jersey City, N.J. 07303
Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.
Subscription Rates: One year $18.00; six months $9.50; three months $5.00. For UNA members monthly 65¢.
P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Відгук сердець

Масова допомогова акція українців у вільному світі, зокрема і особливо членів американсько - української громади, в користь потерпілих від землетрусу в Баня Луці, в Югославії, це — типовий, багатократно доказаний минулими історичними прецедентами, відгук сердець на чуже нещастя. Покуття в Західній Україні рік-річно падало жертвою повені, бо австрійська, а тим паче пізніше польська влада не дбали про врегулювання тамошніх рік; голод навістив Наддніпрянську Україну спершу у 1921-му, пізніше в 1933 рр. і без уваги на його причини — галицькі та американські українці кинулися організувати допомогу, і не вони винні, що їхні шляхетні заміри не мали практичного висліду; друга світова війна викинула до західних европейських країн сотні тисяч українських біженців, які втратили ввесь свій життьовий доробок, і від української громади в Америці поплила до них широким річищем допомога харчами, одягом, грішми. В усіх цих і багатьох інших випадках українськими жертводавцями керував в першу чергу відрух самаритянина, що подавав руку знеможеному. В усіх цих і їм подібних діях переважав харитативний момент.

Харитативна акція стоїть поза партіями і понад партії, вона керується загальнолюдськими засадами, зформульованими найкраще й найвиразніше в підході християнізму до ближнього. Допоможи другому, як ти хотів би, щоб допомогли тобі — у твоїй потребі. У біді всі рівні, нужда затирає межі, що їх творять рід, походження, віра, людські пристрасті. І тому, наприклад, виховані на християнських засадах европейці не можуть зрозуміти, чому властиво уряд Нігерії переводить селекцію між тими, що пропонують йому тепер допомогу голодуючим, і відкидає допомогу збоку різних західніх держав, Церков і міжнародних харитативних організацій.

Злучений Український Американський Допомоговий Комітет прийняв для себе від початку свого існування засади, якими керувався Герберт Гувер у своїй харитативній місії в 20-их рр., стоячи на чолі АРА, славетної Американської Допомогової Акції. Звертаємо увагу власне на ті спільні нотки в усіх закликах, що дотепер появилися в справі несення допомоги потерпілим від землетрусу в Югославії: архиєпископа Гаврила Букатка, Президії Світового Конгресу Вільних Українців, Українського Конгресового Комітету, Митрополита Амвросія: „Бідні люди позбавлені і того трошки, що мали... Стукаємо до сердець людей доброї волі" ... Не сумніваємось, що ці серця відізвуться якнайсильніше ділом.

Наростаюча криза

„З року на рік не виконують запляновaних завдань міністерства чорної металюргії, вутільної промисловости; декілька міністерств не виконують плянів освоєння нової техніки. В окремих відділах народного господарства заробітна платня зростає швидше, ніж продуктивність праці... В низці республік країни були допущені неоправдані скорочення поголів'я тварин і птиці, продукції масла, молока, м'яса, яєць, у висліді чого почали виникати труднощі в постачанні населенню продуктів тваринництва, особливо у великих промислових центрах"...

Можна б і далі цитувати „Правду" з 13 січня 1970 року. Після передноворічних піднесених заяв та паперового вихваляння перемогами „соціялістичного устрою", орган ЦК КП СССР через два тижні заспівав цілком інакше. У передовій „До нових завершень" переказано рішення пленуму Центрального Комітету комуністичної партії СССР, на якому головний звіт складав ґенеральний секретар ЦК Брежнєв. З його доповіді та із заяв інших промовців вималювалася похмура картина совєтської дійсности, яку коротко можна передати так: витрати на озброєння з'їдають стільки коштів, що занадто мало залишається на розбудову господарства; у совєтських містах цієї зими особливо гостро відчувається нестача харчів, бо колгоспне село не в стані забезпечити населення СССР продуктами; в ділянці економіки великі прориви внаслідок неймовірно роздутої паперово - партійної бюрократії, поганого керівництва і збайдужілого відношення робітників до праці. У рішеннях пленуму ЦК винесено й записано пряму погрозу як директорам - керівникам, так і звичайним службовцям та робітництву: „Необхідно виявляти непримиренність у их випадках, коли той чи інший робітник не хоче прислухатись до критики, не бажає вчитися, систематично порушує партійну і державну дисципліну, не є чесним супроти комуністичної партії".

Вже з цих заяв Москви видно, до чого дійшла невільницька імперія за 50 років „під прапорами великого Леніна".

В. Ткач

ЧИ ПРИЙДЕ ДО НОВОГО РАППАЛЛЬО?

Раппалльо — це чудове курортне містечко на італійській Рів'єрі недалеко від великого, але не менш мальовничого портового міста Генуї. Та Раппалльо славне не тільки своїми гарними краєвидами і відпочинковими принадами на берегах Середземного моря. В ньому не раз відбувалися важливі міжнародні конференції, а найголовніше там заключено відому Раппальську угоду поміж Німеччиною і совєтською Москвою в 1922 році, на підставі якої встановлено дипломатичні й господарські відносини між подоланою в першій світовій війні й ізольованою від переможної Антанти Німеччиною та не менш ізольованою тоді совєтською Росією. Після Раппальської угоди заключено поміж обома державами ще й берлінський „договір приязни", наслідком чого тодішня Німеччина тісно співпрацювала з совєтами, при чому німецькі фахівці не тільки допомагали відбудовувати зруйноване революцією господарство Росії, але й спричинилися до покладення основ під майбутню потугу совєтської армії: високі німецькі старшини в характері інструкторів були делеговані до СССР.

Для України Раппальська умова мала своїм наслідком припинення дипломатичних зносин поміж Німеччиною й Українською Народною Републікою. Посольство тоді вже екзильного уряду УНР в Берліні було зліквідоване, а його будинок, власність української держави, передано совєтським представникам. Останній посол УНР в Німеччині, недавно померлий в ЗСА відомий український діяч проф. Роман Смаль-Стоцький, склав протест проти конфіскати майна уряду УНР і демонстративно покинув Німеччину. Ще довго після того українські відвідувачі Берліну ходили дивитися на репрезентативний будинок, у якому містилася свого часу амбасада української держави...

Якщо в мові політичного лексикону в Німеччині падає слово „Раппалльо", то ніхто не думає при цьому про принадний італійський курорт: кожний знає, що це означає напрямок зовнішньої німецької політики, який має на меті встановлення тісних і приязних відносин, сливе союзу поміж Німеччиною і Росією. І от мариво нового Раппалльо нависло від деякого часу над політичним думанням у Західній Німеччині, особливо після приходу до влади соціялістично - ліберального уряду на чолі з Віллі Брандтом. Правда, ніхто відверто такого напрямку німецької зовнішньої політики не пропаґує. Але характеристичним є вже те, коли деякі німецькі газети, аналізуючи зміст „звіту про становище нації" канцлера Брандта, що він зложив перед федеральним парляментом 14 січня ц. р., стверджують, що „немає мови про нове Раппалльо, про східню політику на власну руку". Значить, думки про це таки нуртують серед німецького суспільства, і якихось щонайменше натяків на такий напрямок політики очікувалося в звіті Брандта.

Цього звіту з напруженням очікувало громадянство Західньої Німеччини. Бож, як відомо, одною з головних напрямних зовнішньої політики уряду Брандта є „відпруження" відносин з СССР й іншими державами комуністичного бльоку, в тому числі з Польщею, а також із Східньою, себто комуністичною частиною Німеччини. Ціна такого відпруження — це, як недвозначно стверджує преса країн комуністичного бльоку, визнання другої німецької держави. Опозиція, до якої тепер належить колишня довгорічна урядова партія християнських демократів, гостро заатакувала цю політичну лінію і наперед, ще перед виступом Брандта, ніби вгадуючи його майбутні висловлювання, вживала таких гострих обвинувачень, як „розпродаж німецьких інтересів". І, може, деякі коментатори (в першу чергу совєтські) мають деяку рацію, твердячи, що така гостра постава опозиції вплинула стримуючо на Брандта і виставлені ним тези.

Справді, Брандт багато кого „розчарував" своїм виступом, а насамперед опозицію, не даючи їй багато арґументів для атак на нього. Він заявив, що його уряд буде намагатися „в і д пружити" відносини з усіма східніми сусідами, але залишиться вірним західнім союзникам Німеччини, в першу чергу буде виконувати свої зобов'язання щодо НАТО. Він говорив про бажання відпружити відносини з комуністичною частиною Німеччини і про готовість вести переговори з другою німецькою державою, але відкинув міжнародно - правне визнання цієї другої німецької „держави".

В довгих дебатах після звіту Брандта „про становище нації" опозиція закинула Брандтові, що він, хоч і відкидає „міжнародно - правне визнання комуністичної німецької держави, проте вводить якесь неясне поняття „державно - правного" визнання, на яке він готовий. Яка в цьому різниця? Також Брандт уникав говорити про прямування до єдности німецької нації". Це є ті нюанси, в яких опозиція бачить небезпеку для майбутнього Німеччини. Але назагал опозиція не суперечить намаганням „відпруження", бо й вона сама завжди проклямувала такі напрямні політики.

Виходило б, отже, що, справді, про нове Раппалльо, себто про сепаратне, на власну руку і проти інтересів Заходу наближення Західньої Німеччини до СССР нібито немає мови. Тому Захід, який в цілому і на чолі з ЗСА провадить політику відпруження і співіснування з Москвою, нічого не може мати проти нинішнього напрямку німецької зовнішньої політики. Проте, залишаються все таки оті вищезгадані нюанси (а їх можна було б навести далеко більше), які відрізняють сучасну німецьку політику від попередньої, а тим більше від тієї, яка провадилася за часів Аденауера.

Справді, Брандт і його прихильники під час парляментарної дискусії стверджували, що вони не роблять жадних ілюзій щодо успіхів, тим більше швидких, їхньої політики супроти Сходу. Так само немає жадних підстав підозрівати когось з соціялістично - ліберального табору в Західній Німеччині, що він міг би погодитися на совєтизацію західньонімецької території ціною бажаного німцям об'єднання Німеччини. Але якби Москва пішла на поступки і примусила шефа східньо - німецьких комуністів Ульбріхта поступитися своєю владою і погодитися на єдину „невтральну", поза союзом із Заходом, Німеччину без негайного впровадження в ній комуністичного режиму — чи сьогоднішній напрямок політики соціялістично - ліберального уряду не посідає деяких, може ще мало помітних, моментів, які не виключають погодження на такі чи подібні пропозиції збоку СССР? В цьому криється та небезпека, на яку вказує опозиція і, насамперед, темпераментний колишній міністер Штравс, перестерігаючи перед робленням наперед концесій Москві, нічого не одержуючи взаміну і не враховуючи незмінних цілей російсько - совєтського імперіялізму. І чи в цьому не криється небезпека й для Заходу, який, втративши Західню Німеччину, як свого активного союзника, втратив би фактично і всю Европу? І тому мариво нового Раппалльо таки невловно кружляє над сьогоднішньою Німеччиною.

Після виступу Брандта і дебатів з приводу нього ціла західньонімецька преса підкреслює один дуже цікавий факт. Це вперше після другої світової війни відверто і голосно признається, що стан розз'єднання Німеччини триватиме ще довго і що Західня Німеччина не всилі перебороти його, бо проти цього є потужна російсько-совєтська імперія. Іншими словами, всі політичні західньонімецькі кола згодні в тому, що доки буде існувати ця імперія, доти прагнення німців довершити об'єднання за формулою „в мирі і свободі", себто без війни і затримуючи на території Західньої Німеччини демократичний лад, неможливо здійснити.

А з цього випливає, що мають рацію ті поневолені народи, насамперед українці, які твердять, що свобода неподільна і що тільки падіння російсько - совєтської імперії, а значить визволення всіх поневолених нею народів і відновлення їх незалежних держав, може принести і здійснення прагнень німецького народу щодо об'єднання німецької території. Це то, про що, певно, думав не один з німецьких політиків під час парляментарних дебат над звітом Брандта, як з урядової коаліції, так і з опозиції, але про що ні один з них не осмілився сказати, як не осмілюється і написати про це німецька преса, коментуючи ці подекуди драматичні дебати.

К. Крупницький

„РОСІЯ: НАДІЇ ТА ПОБОЮВАННЯ"

(2)

Розмовляючи з молодими людьми, Верт прийшов до висновку, що теперішня молода ґенерація Росії є високо моральною, дармащо вона дивиться на релігію, як на „забобони" старших людей. Не раз ці молоді люди справляють релігійні похорони своїм батькам, але роблять те тільки з пошани і любови до своїх близьких.

Про медичну допомогу в СССР Верт пише: „Вона є кращою, ніж у Франції або в Англії, і далеко кращою, ніж медична служба в ЗСА, де якщо пацієнт добре заасекурований, то ще півбіди, бо хвороба, яка триває декілька тижнів, є жахливим нещастям для всіх за виїмком мільйонерів".

Верт описує свою гостину в домі Іллі Еренбурга. У розмові з ним Еренбурґ сказав, що Хрущов не був такий злий, „біда в тому, що, живучи довго в Україні, він заразився антисемітизмом, який там є ще далекий від загину; в таких містах, як Москва, він практично зник".

Щодо Іллічова, то це, — казав Еренбурґ, — типовий цькувач жидів, хоч належав до Центрального Комітету. Однак, нині Україна змінюється в якийсь відмінний спосіб. В минулому там були петлюрівські, а потім бандерівські націоналісти, які ненавиділи росіян, поляків і, очевидно, жидів. Цих останніх вони масакрували. Єдиних, кого вони подивляли, були гітлерівські нацисти. Сьогодні в Україні постав дуже дивний зразок націоналізму. Нові українські націоналісти є ліберами, які дивляться на великоросів, а головно на тих з Москви, як на реакціонерів та антисемітів. Вони мають симпатії до західньої культури і уважають, що Сталін, хоч сам був грузином з походження, репрезентував великоросійський націоналізм, який, почавши від кінця війни, тяжить на культурному житті Совєтського Союзу.

Цей рід націоналізму, — сказав Еренбурґ, — проявляється в усіх частинах СССР в небувалих формах. Недавно він був в Уфі, столиці Башкірії, колись мусульманській країні. Ще кілька років тому лише кілька старих башкірів ходили в п'ятницю до мечеті, а тепер майже всі ходять, і то не з релігійних почувань, а щоб продемонструвати свій націоналізм, показати, що башкіри не те саме, що росіяни.

Очевидно, пише Верт, це — надзвичайно характеристичний феномен нашої епохи. Подібно з комуністичними партіями італійською та французькою, які щораз більше унезалежнюються від Москви. І так само поляки, мадяри, чехи, а особливо румуни поводяться з щораз більшою незалежністю. Можете, — пише він, — бути вдячні за це де Голлеві, який почав розвалювати НАТО. „Монолітний сталінський бльок" від Ельби по Китайське море став розлюзьненою федерацією. Подібне може статися і з Совєтським Союзом. Концепція нації сильнішає з кожним роком, і так, як румуни, діють українці, башкіри, грузини.

„Маєте рацію, — сказав, усміхаючись, Еренбурґ, — цілий світ стає деголлівським. Росіяни є російськими деґоллістами з почуттям вищости, але є також і українські деґоллісти, які починають суперничати щодо національної вищости з росіянами, посягаючи по найвищу владу в Москві. З огляду на економічні, мілітарні та інші причини Совєтський Союз буде триматися разом, хоч я не певний того, що, скажім, за яких сто або навіть п'ятдесят років така велика й багата країна як Україна з її понад 40-мільйоновим населенням мусітиме бути частиною СССР. Згідно з нашою конституцією Україна може проголосити себе незалежною. Хоч в теперішній ситуації „тільки спробуй зробити це". Українці знають, що хоч вони заступлені у Верховній Раді та в Центральному Комітеті всюди тон надають росіяни".

„Я почав думати про Україну, — пише Верт. — Зрозуміло, що вона має свою власну культуру, історію і національну і д ентичність. Проте, більшість книжок, перекладених з української мови, мають той самий шаблон, навіть більше конформістичні, як всі інші. Чи це ненормальна річ, що протягом стількох років провідниками Уккраїни не були українці? Хрущов — росіянин, Каганович — жид. А у Верховній Раді Корнієць з типовими українськими вусами був тільки для показу.

„Щоб задовольнити українців, росіяни зчинили страшний галас про українського „національного поета" Тараса Шевченка. Дуже часто жна почути, як росіяни кажутя, що Шевченко такий же великий, як Пушкін. Це пригадує мені захоплення англійців ш о т л яндським „національним поетом" Робертом Бернсом. (Сказавши потихеньку, я чув від багатьох англійців, що якби Бернс не писав шотляндським діялектом і народився в Англії, то числився б як один з менших поетів XVIII століття). Говорити, що Шевченко дорівнює Пушкінові, те саме як би казати, що шотлядець Бернс дорівнює англійцеві Шекспірові".

„В дійсності Україна має тільки одного генія Гоголя, алеж він писав по-російськи так само як шотляндець з Единбурґу писав по-англійськи. Я дуже сумніваюся, чи українська мова має більші шанси стати державною мовою, навіть якби Україна відірвалась від Москви, ніж кельтська мова в Ірляндії. Я навіть сумніваюся, чи публікація газет українською мовою буде продовжуватися, коли кожному легше читати те саме по - російськи".

Тепер Верт скидає з себе маску французького та англійського журналіста і розкриває своє нутро російського шовініста.

(Закінчення буде)

З НАШИХ БУДНІВ

ВЕСНІВКА — ЗИМОЮ

Зараз після Водохрищі я поманджав на 6-ту вулицю до моїх добрих сусідів і земляків з Бібрецького повіту, панства Татухів, щоб трохи обігрітися, оскільки морозець був того дня шпаркий, або, як казали колись у Львові, кавалерський. Я застав моїх земляків у стані радісного збудження і зворушення: пан Татух, з окулярами на носі, саме читав своїй кращій половині новинку з першої сторінки „Свободи" про участь дівочого хору „Веснівка" з Торонта в програмі цьогорічного, наскрізь відмолодженого свята 22-го Січня в Ню Йорку.

— Ти бачиш, які красні дівчата приїжджають до нас із королівської Канади? — спитав мене пан Татух, тицьнувши пальцем на фото „Веснівки". — Як маків цвіт! Зверни увагу, що всі в гуцульських міні-спідничках!

— Так, — кажу, — я мав нагоду чути „Веснівку" два роки тому на Союзівці. Це такий хор, що його розривають надвоє Канада з Америкою — одна тягне до себе, друга до себе. Дівчатка співають, як херувими вкупі з серафимами.

— А та гуцулочка в кацабайці, що ними дириґує, ще панночка чи вже замужем? — зацікавилась пані Татушиха.

— Заміжня. Це, до речі сказавши, рідна доня заступника головного предсідника УНСоюзу на Канаду, пана Зорича, що сам відзначається непоганим голосом, хоч, може, і не співає таким густим баритоном, як пан Стецура.

— Так чи так, — запримітила пані Татушиха, — дівчата мали б панський розум, якби не вибиралися в дорогу в міні-спідничках, а то геть собі колінця повідморожують!

— Ти не турбуйся їхніми колінцями, — махнув рукою пан Татух, знявши з носа окуляри. — Як буде їм по дорозі холодно, то на „міні" одягнуть „максі", се значить такі довгі, по самі кістки, шинелі, що їх носили царські солдати, коли прийшли в Галичину в 1914-му році. Велл, я гадаю, що редакція покаже нам на образку ще й наших, сумівських танцюристів, котрі вшанують Свято Незалежности національними танцями.

— Мене більше цікавила б фотографія того молодого професора, що триматиме святочну промову, — втрутила дорога землячка, пані Татушиха.

— Аби хоч довго не балакав, — побожно зідхнув пан Татух.

— Щодо того — страху немає! — кажу. — Я професора Стойка знаю і за нього ручу, це мій сусід з табору „Орлик" у Берхтесґадені. Людина ділова, акуратна, не має часу на довгі розмови. Зрештою, за сценою стоятиме з палицею наш, нюйоркський війт, пан меценас Гуглевич, що керуватиме цілим підприємством і подбає, щоб програма пройшла ладно і складно. Тож і до побачення на Святі Незалежности і Соборности в неділю 25-го січня, в залі Фешен Інституту в Ню Йорку.

Ікер

Андрій Даріян Сольчаник

ШЛЯХАМИ ПОШТОВИХ МАРОК ЧЕРЕЗ УКРАЇНСЬКІ ТЕРИТОРІЇ

(1)

Чар поштової марки, що полонив стільки філателістів у світі, заохочує нас шукати серед випусків, які появляються рік-річно, марок з українською тематикою. Сьогодні можна відмітити на марках понад 50 місцевостей українських земель. До цього треба додати ще ріки, озера та моря, що своїми водами збагачують господарський потенціял України.

Більшість українських територій уже понад 50 років знаходиться під большевицькою окупацією. Одначе, це не значить, що совєтська пошта присвячує Україні відповідний відсоток своїх випусків, що дорівнював би відсоткові українського населення в СССР. Наведені тут совєтські марки не присвячені чисто українській тематиці за виїмком видань для відзначення Асканії Нової, Вінниці, Академії Наук УССР та Шевченка. Багато з цих випусків присвячені питомо совєтській тематиці, а інші — російським історичним постатям чи російській культурі.

Щодо марок присвячених Кримові, то майже всі вони появились в часі, коли ще Крим належав до Російської СФСР (до 1954 р.). Кубань і Передкавказзя не входять у склад Української ССР і тому вшановано їх як російські, а не українські.

Розглядаючи окремі території, почнемо від марок, що відносяться до назви „Західня Україна". Деякі марки Західньої УНР із 1918-19 рр. мають надрук „ЗУНР" (Західня Українська Народна Республика). Останню серію із листопада 1919 р., що не була вже в обігу з причини зайняття Галичини поляками, запроєктовано з написом: „Українська Народна Республика З. О." (Західня Область). В написі на совєтській марці із 1939 р. для відзначення зайняття Західньої України та Західньої Білоруси є згадка про Західню Україну.

Шість місцевостей Західньої України заквітчує декілька поштових марок.

1. Берестя на Бугом. Давнє українське місто Берестя над Бугом зображено на двох совєтських марках з 1961 р. (4 к. — оборона Берестейської кріпости в 1941 р.) та з грудня 1965 р. (10 к. — „кріпость герой" — Берестя).

2. Зборів. Битву під Зборовом в 1917 р., в якій брали участь чеські частини по стороні Росії, представлено на чехо-словацькій серії (50 г., 1 к.) із 1937 р.

3. Криниця. Цю відпочинкову місцевість на Лемківщині бачимо на випуску Польщі (20 гр.) з 16 грудня 1953 р.

4. Луцьк. З'їзд вельмож в році 1429 у княжому місті Луцьку на Волині зустрічаємо на двох марках Литви (1 л., 3 л.) із 1 грудня 1932 р. В цьому з'їзді взяли участь німецький цісар Жигмонт, п о л ь с ь к и й король Ягайло та великий князь литовський Вітовт. Там же Жигмонт запропонував Вітовтові коронуватись. Вітовт з захопленням прийняв цю пропозицію, але до запланованої коронації у Вільні в 1430 р. не дійшло через перехоплення корони польськими маґнатами.

5. Львів. Декілька видів із столиці Західньої України начеркнено на марках Польщі та Генерального Губернаторства. П а м 'я т н и к кор. Собєському у виконанні скульптора Барача відтворено на двох марках Польщі (2 гр., 30 гр.) із 1925 р. Будинок Львівського університету (кол. будинок Галицького Сойму), збудований в 1877-81 рр. архітектом Ю. Гохберґом є на марці Польщі (15 гр.) із 1 квітня 1937 р. Ця марка вийшла теж із н а д р у к о м „Порт Ґданськ" 5 червня 1937 р.

Загальний вид Львова змальовано на марці Ген. Губернаторства (6 зл.) із 26 жовтня 1943 р. Видніє тут по правому боці Домініканський костел, збудований в рр. 1749-64 голляндським архітектом Яном де Вітте (1716-1785). Наліво від нього красується Корняктська вежа Волоської церкви, збудована в роках 1572-78 Петром Барбоною, (+ бл. 1588) коштом Константина Корнякта (1517-1603). Зараз наліво від вежі Корнякта показано дві бані Успенської (Волоської) церкви поставленої в роках 1591-1631 Павлом Римлянином (+ 1618), Войцехом Купиносом (Капіносом) (+ бл. 1610) та Амбросієм Прихильним (+ 1641). Наліво від Успенської церкви, ближче до глядача стоїть будинок банку „Дністер", збудований українським архітектом Іваном Левинським (1851-1919) в 1905 р. За банком — старий магазин-зброївня, де був ув'язнений Іван Підкова.

На іншій марці (1 зл. + 2 зл.) Генерального Губернаторства з 14 вересня 1943 р. бачимо Львівський ратуш, збудований в 1835 р. в стилі ампір. В правому розі марки виступає герб Львова та Галичини — лев.

Крім цього на виданні совєтської летунської пошти (1 р.) з 9 листопада 1949 р., на якому накреслена мапа повітряних ліній Аерофлоту, зазначене та назване місто Львів.

6. Холм. Фабрика цементу в Холмі занотована на польській марці (60 гр.) з 1964 р., виданій з нагоди 20-их роковин існування Польської Народної Республіки.

Назва Срібної Землі теж знайшла своє місце на поштових марках. Проголошення незалежности Карпатської України 15 березня 1939 р. вшановано одною маркою (3 к.) із написом „Карпатська Україна".

Деякі мадярські видання з 1943 р. були перебиті у 1944 р. в Ужгороді надруком „Пошта Закарпатська Україна".

1. Мукачів. Замок Паланок біля Мукачева, заснований кн. Федором Коріятовичем (+ 1414) наприкінці XIV ст., пишається на марках Чехо-Словаччини (1.20 к.) з 1936 р., Богемії та Моравії з 1939 р., Словаччини з 1939 р. та Мадярщини (10 ф. + 5 ф.) з 16 січня 1939 р.

2. Пряшів. Греко-католицька церква в Пряшеві прикрашує марку Словаччини (70 г.) з 5 вересня 1943 р.

3. Ясіння. Вищезгадану марку Карпатської України заквітчує дерев'яна церква Пр. Діви Марії в Ясіні збудована в XVI ст. Ця сама церква видніє ще на марці Чехо-Словаччини (60 г.) з 1928 р.

Не пропущено на марках і зеленої Буковини. Сама назва „Буковина" являється на марках Румунії з 1 грудня 1941 р., виданих для відзначення окупації Буковини Румунськими військами. На цій серії відзначено такі місцевості:

1. Драгомирна. Монастир у Драгомирній (3 л.) — один із найстаріших православних монастирів Буковини цікавий архітектурним стилем і малюнками. Його підтримували фінансово запорізькі козаки.

2. Мілишівці. Монастир в Мілишівцях — на марках вартости 13 л. та 9.50 + 1 л.

3. Путна. Монастир у Путні, пов. Радівці (10 л., 130 л., 10.50 л. + 1 л.), заснований у 1466 р., був колись культурним центром із багатим книжковим та рукописним фондом; славний своїми фресками.

4. Сучасна. Церква св. Миколая (26 л., 8 л. + 1 л.), мабуть, найстаріша архітектурна пам'ятка Буковини.

(Далі буде)

УСЯ ЦЬОГОРІЧНА КОЛЯДА НА ХАРИТАТИВНУ АКЦІЮ ЗУАДК!

Пожертви висилати: UNITED UKRAINIAN AMERICAN RELIEF COMMITTEE 5020 OLD YORK ROAD PHILADELPHIA, Pa. 19141

ГІРШЕ НІЖ ВІЙНА...

(Закінчення зі стор. 1-ої)

міння, цегли й штукарки. Течія не дозволяє зупинитись і перевірити прочуття, але нам здається, що не все так, як говориться.

— Ось, халепу яку зробили колеги, Бог би їх побив! — каже колеґа з Радіомовлення, думаючи, що дарма приїхав і „нічого не втне".

Офіцер із озброєним салдатом спроваджують нас до Головного штабу народної охорони, який розташований у парку перед Будинком культури. А здовж дороги виблискують розриваючи темряву, маленькі костри, і, крім автомобільного світла, місто оживає від світла жвавоpухомих ліхтарів і батарейних лямпочок, що ось у біді пригодились.

— Пробачте, товариші, — каже людина, в якої не видно обличчя, лише якось важно проблискують помітно втомлені очі, тепер нічим не можу допомогти. Щойно давали інформації, але де їх знайдеш!

Нас зміняють інші з такими або подібними запитаннями.

Більш, щоб протягнути скорчені ноги, ніж будь-що дізнатися, ходимо по місті, але заразом все більше й більше відчуваємо присутність катастрофи. Вона провиває з голосу кожного, кого зустрічаємо.

Перевтомлені, здається, більше духово, ніж фізично, виїжджаємо з міста, розуміється, знову в черзі, що „мчить", мов слимак.

Всю дорогу до села Нова Тополя ,де сподіваємося переночувати, триває довжелезна мовчанка, бо й перших вражень вже досить, щоб мудрувати.

Домашніх застаємо дома, але в незвичайному стані. Правду кажучи, не дуже раді гостям, бо ані що на стіл подати, ані де сісти. На запитання: чи можна переночувати, молодий господар Йосиф Бачинський відповідає: „Можна, якщо ви досить хоробрі, щоб у хаті ночувати".

ГІРШЕ НІЖ ВІЙНА

Оглядаємо хату й усвідомлюємо, що на стінах нема ніяких знаків. Просто не хочеться вірити, що домашні й рідня з Бaня Луки спатиме, до того разом із дітьми, — просто неба на землі.

Вигідні, м'які постелі заколисали за кілька хвилин і все проходить у зовсім спокійному сні. Вранці господар показує горішній поверх хати, стіни якого порозлювались.

— Сміливі хлопці, але вам би було побувати на святках у місті, — каже тітка Юзефка. — А вам було побувати з нами, я б побачила, чи б ви назбирали смілости і з курми спати. Що війна?! Це страхіття!

Туман поволі піднімається, його розгонить сонце, аж тепер можна бачити все те, „про що набрехали". Зупиняємось, щоб переконатись, біля хати, що ще стоїть під дахом (до речі, мало таких, що зовсім розвалились), входимо в кімнату і через розпуклі стіни бачимо прозоре небо. І те прозоре небо якось неймовірно сильно коле очі. Біля хати, збита-залатана палатка з зелених полотняних штор і дек, з-під якої виглядають серйозні заспані очі. А ці очі якось ніби розтоплюють серце, що вже почало дерев'яніти. Бо почуття звичайної людини обмежені, щоб реєструвати те, що кидається в очі на кожному кроці.

— Нічого, хлопці, поживем — побудуєм, — каже переконливо дядько й витягає, ніби з дна душі, скупу усмішку. — Лише, щоб далі не трясло, а це не страшно. Вам краще подивитись на місто. Пождіть лише хвилинку ,наллю пляшку води, бо її в місті не знайдете. А голод до вечора витримаєте.

Ці слова знову, мов довбнею, товкнули по голові.

Місто очікує нас з якимось приємним і водночас терпким вітанням. Кажуть, починається нормалізація. А вона виглядає ось як: люди все ще розпитуються, де їх рідні, чи відомо, хто загинув? де перевезено котрих поранених? де можна дістати води або харчів? чи можна виїжджати з міста?

Заходимо на подвір'я у вулиці ім. Г. Мартіча, щоб віднайти знайомих. Налітаємо на імпровізовані „сховища", біля яких на звичайній плиті вариться обід. Показують нам потріскані стіни, нахилений причолок, під яким із кількох лат зроблено захист, щоб туди не проходити.

— Не віримо тепер власним думкам, не віримо стінам і дахам, під яким народились і виросли. Все грозить... — зі сльозами розповідає Діонисія Погарчич, вже літня жінка...

ПРИЇЗДИТЬ ТІТО

Здається, що все населення, показуючи свою неабияку стійкість, вийшло привітати в цих хвилинах гостя. Тіто прилетів! — пролетіла вістка містом, мов горлиця через лісок.

І справді над містом привітно закружляв вертоліт, а невдовзі головною вулицею посунулась колона автомашин. Перші усмішки після двох старших діб, безсонних ночей.

Гість вийов із машини і, щоб показати людям своє співчуття, проходить пішки головну вулицю від „Титаника" до мечеті. А потім до вщент розваленої лічниці й фабрики целюлози й віскози, яка тільки що завоювала сильні позиції на европейському ринку ,до електрозаводу. І всюди, на кожному кроці, провадять його втомлені й сполохані, але відважні погляди жителів.

На широкому пасовищі біля села Залужани він зустрічається із журналістами й представниками міських суспільно-політичних організацій, щоб спокійніше про все поговорити...

У місті люди ніби будяться з якогось сну-жаху, і аж тепер пробують розуміти ввесь тягар стану. Один із хлопців відриває плити бетону, щоб не попадали й не викликали нові жертви, зійшовши вниз, розглядає фотографії порозкидані між зім'ятими речами ,і враз, мов від експльозії, кидається в ридання. Йому з руки видирають фото покійної сусідки, 17-річної Драгіци Батич.

— Це психологічний прорив після довшого часу нервової невтральности, — каже офіцер зі змійками на еполетах. — Це після першого нервового удару психічне пробудження. А воно дуже важке.

По обіді вже було видно, що населення було забезпечене харчами й водою. Все готувалося зустрічати й перетерпіти ще одну безсонну ніч. Солдати, що стояли на взрті „лише" тридцять годин, діждалися зміни. Нова зміна дістає наказ: одні в місті, другі на ріці — не дозволяти нікому наблизитись, бо ріка отруєна речовиною з баків фабрики целюлози. Про це всі знають, але...

Пошта знову засвітила своїми величезними вікнами, і люди горнуться до неї, мов метелики до свічки. Частини міста вже освітлені. Працює й частина водопроводу. Спрагнені, що, мабуть, забули смак свіжої води, поволі п'ють, ніби показуючи безмежність своєї справді безмежної душевної сили.

У парках піднімаються просторі палатки. Багато авт. З усіх кінців країни. Здається, що найбільше з столиці і Скопя — міста-друга, що найсильніше співчуває в ці важкі хвилини.

Ці самі ватажні авта відвозять людей із міста в довколишні міста й села, де зморені й перестрашені пересплять ніч-дві.

Поранена красуня Баня Лука, оплакуючи втрату своїх діток, продовжує жити..

(Скорочене за газетою „Руске слово", Новий Сад.)

ПРИВІТАЙМО НАШОГО АРХИПАСТИРЯ

Sua Eminenza
Card. Josyf Slipyj
PALAZZINA DELL' ARCIPRETE
00120 CITTA DEL VATICANO
ITALIA

Фотознімка (поменшена) коверти, в якій рекомендується посилати уродинові побажання Блаженнішому Верховному Архиєпископові Кардиналові Йосифові Сліпому.

Дня 17-го лютого ц. р. припадають уродини нашого Блаженнішого Верховного Архиєпископа Кир Йосифа, Кардинала Сліпого.

Всевишній Господь вибрав Собі вірного слугу з-поміж нашого народу в особі Їх Блаженства Кир Йосифа, допоміг Достойному Ювілятові пройти тяжкий, тернистий шлях Ісповідника св. Віри, дозволив Страдникові побачити вільний світ і нас, вірних Української Католицької Церкви, що поселились у вільному світі.

В 1968-69 рр. наш патріярхорівний Верховний Архиєпископ Кир Йосиф відвідав майже всі більші поселення своїх вірних.

Минулого року, в Римі, в час великих торжеств благословення храму Святої Софії і Синоду Українських Католицьких Владик, поважне число прочан з усіх країн світу вітало щирим серцем нашого Князя Церкви, а сам Святіший Отець своєю приявністю в храмі під час торжеств благословення ,висказав признання Його Блаженству Кир Йосифові. В дні 1-го листопада мин. р. в 25-ті роковини митрополитування Святіший Отець в листі-побажаннях висказує „вияв особливої уважливости, якою з цілого серця обдаровуємо Достойного Нашого Брата, Йосифа Кардинала Сліпого".

Привітаймо і ми всі нашого неструдженого працівника для єдности нашої св. Церкви. Підім у вівторок, 17 лютого, до своєї церкви і молім Христа, щоб дарив і кріпив на здоров'ю нашого Духовного Батька, щоби Господь благословив Його працю та допоміг завершити Патріярхатом УКЦеркву з її Патріярхом Кир Йосифом.

Парафія святих Володимира і Ольги в Чикаґо видала спеціяльні задруковані конверти з карткою побажань. Підпишіть побажання, чи напишіть самі, подайте свою адресу і вишліть до Ватикану, не пізніше 12-го лютого.

Конверти і картки з побажаннями можете дістати безплатно у своїх Отців, або пишіть на адресу:

Mrs. Lydia M. Smyk,
190 N. Broadway,
Coal City, Ill. 60416.

о. Н. Н.

ПРЕДСТАВНИК „УКРАЇНСЬКОГО НАРОДНОГО СЛОВА" БУВ У ВАШИНГТОНІ

Між українськими редакторами, які взяли недавно участь у крайовій конференції для редакторів та радієвих і телевізійних коментарів у Державному Департаменті був — крім названих у попередній інформації — п. Володимир Маєвський, який заступав „Українське Народне Слово", орган Української Народної Помочі в Питсбурґу.

Доповідь проф. Ковалева про критику матеріялістичного погляду на християнство

Ню Йорк. — Історична Комісія НТШ влаштувала 3 січня ц. р. в Українському Інституті Америки в Ню Йорку Наукову Конференцію, яку вікрив проф. М. Чубатий. Темою Конференції була доповідь проф. д-ра П. Ковалева п. н. „Критика матеріялістичного погляду на особу і християнство". Відкриваючи Конференцію проф. Чубатий вказав на важливість цієї тематики, що є однаково згідна і для католиків і для православних.

У своїй доповіді проф. П. Ковалів піддав критиці матеріялістичні погляди Юрія Охрименка на людину і християнство, — погляди, що їх Охрименко подав у своїй книжці, виданій в СССР. Згідно з християнськими засадами прелеґент заперечив твердження Охрименка, наче б людина була виділена з тваринного світу, а не окремо створена. Він відкинув теж абсурдальні твердження комуністів, наче б християнство було ворогом духового розвитку людини. Прелеґент вказав на вищість людського єства, яке пізнало Бога природним шляхом та через об'явлення та на ролю Церкви і християнства в історії розвитку народів. Зокрема в Україні християнство було тим рушієм і стимулом, що причинилося до розвитку мистецтва, науки і культури взагалі.

Доповідь викликала жваву дискусію серед численно зібраної авдиторії.

НОВІ ВИДАННЯ КНИЖКИ — ПОШТОЮ

Ів. Багряний: Людина біжить над прірвою (роман, в тверд. опр.) $6.00; З. Дончук: Утрачений ранок (роман) $6.00; Ясновидець Гері (ром.) $3.50; „Прірва" (ром.) $5.00; Десята $4.00; Будинок 1313 $3.00; Ол. Гончар: Собор (ром.) $2.65; В. Чапленко: Чорноморці (роман) $2.80; Пиворіз (пов.) $2.75; П. Феденко: Укр. рух у XX ст. $2.90; Несмертельна слава (пов.) $1.85; У. Самчук: Марія (пов.) $2.00; Ів. Манило: три збірки $1.00; журнал „ВОЛОСОЖАР" чч. 1-13, 1970 — річна передпл. $2.00, усі числа за минулі роки $2.00.

Замовляти:
Mr. I. Manylo, Cumberland Rd.
Millville, N.J. 08332, USA

Ділимося сумною вісткою з Рідними і Знайомими, що 22-го січня 1970 року по тяжкій недузі відійшов від нас у Вічність наш Найдорожчий

БРАТ і СТРИЙКО

бл. п.

ОНУФРІЙ ДАНИЛИШИН

на 48-му році життя.

ПАРАСТАС — в п'ятницю, 23-го січня 1970 року о год. 8-ій веч. в похоронному заведенні Петра Яреми в Ню Йорку.

ПОХОРОН відбудеться в суботу, 24-го січня 1970 року о год. 9:30 ранку з того ж похоронного заведення до церкви св. Юра, а опісля на кладовище Gate of Heaven.

Горем прибиті:

брат ГРИГОРІЙ з дружиною МИРОСЛАВОЮ
братанки: ЄВГЕН, ЛЮБА, НАДІЯ КІҐІЧАК з чоловіком ЮРІЄМ
та 2 брати і сестра в Україні

ДІЛОВИЙ КОМІТЕТ ДЛЯ ВІДЗНАЧЕННЯ СТОРІЧЧЯ УКРАЇНСЬКОЇ АКАДЕМІЧНОЇ ГІМНАЗІЇ У ЛЬВОВІ сповіщає усіх Колеґ, б. Учнів У.А.Г. у Львові, що з Волі Всевишнього, після короткої і важкої недуги відійшов у Вічність наш Незабутній Однoшкільник-Колеґа і Щирий Друг

бл. п.

маґістер прав

ЙОСИП ШТАЙН

Народжений у Львові 14-го серпня 1910 року, матурист У.А.Г. (Філія) в 1931 році, абсольвент Львівського Державного Університету в 1938 році, студент медицини Гайдельберзького й Інсбруцького університетів, ветеран Другої Світової Війни в рядах Німецької Армії, член багатьох українських студентських та громадських установ і організацій у Львові і Німеччині, востанньому часі, аж до своєї ненадійної смерти — медичний співробітник німецького євангелицького шпиталя в Мюльгаймі.

Помер у вівторок, 30-го грудня 1969 року. Похоронений в п'ятницю, 2-го січня 1970 року на місцевому цвинтарі в Мюльгайм (Руґр-Бройх), Німеччина.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Усіх, хто знав Покійного і дружив з ним за Його життя — просимо ввічливо замість квітів на Його свіжу могилу — зложити свої ласкаві пожертви на Ювілейний Фонд У.А.Г. — для видання Ювілейного Збірника, присвяченого нашій школі. Пожертви просимо слати на адресу секретаря Ділового К-ту: Mr. Ivan R. Kostiuk, 112 La Clede Avenue, Trenton, N.J. 08618. USA.

У великому смутку ділимося з Рідними, Приятелями, Побратимами по Зброї та всім Громадянством болюче сумною вісткою, що дня 19-го січня 1970 р. в Честері, Па. відійшов у Вічність наш Найдорожчий

ЧОЛОВІК, ТАТО, БРАТ І ШВАҐЕР

сл. п. Інженер Гірник

МИКОЛА БОРИСЛАВСЬКИЙ

учасник Української Дивізії „Галичина", діяльний член українських організацій в Честері, Па.

ПАРАСТАС — в п'ятницю, дня 23 січня 1970 р. о год. 7:30 веч. в похоронному заведенні Каневського в Честері при вул. третій ч. 2521.

ПОХОРОН — в суботу, 24 січня 1970 р. о год. 9:30 ранку в церкві св. Духа в Честері, Па. при вул. третій ч. 3005, а звідтіля на Український Католицький Цвинтар на Факс Чейс у Філядельфії, Па.

ВІЧНА ЙОМУ ПАМ'ЯТЬ!

Безмірним горем прибиті:

СІНДІ — дружина
ЛІДІЯ — доня
ОСИПА МІНЧАКОВА — сестра
інж. МИХАЙЛО МІНЧАК — шваґер

Проситься замість квітів, складати пожертви на Катедру Українознавства.

Наспіла сумна вістка з України, якою ділимося з Рідними і Знайомими, що 27-го грудня 1969 року упокоїлась в Бозі на 83-му році трудолюбивого життя моя Найдорожча МАМА

бл. п.

АННА ВИШИВАНА

народжена 1887 р. в селі Заланів, пов. Рогатин, Україна.

ПОХОРОН відбувся там же, 29-го грудня 1969 р.

В глибокому смутку

син ІВАН ВИШИВАНИЙ з дружиною ЕВОЮ

У глибокому смутку повідомляємо Рідних, Приятелів і Знайомих, що у вівторок, дня 30-го грудня 1969 року, після короткої недуги упокоївся в Бозі, на 59-му році життя

бл. п.

ЙОСИП ШТАЙН

абсольвент Української Академічної Гімназії у Львові і Львівського Державного Університету — юридичного факультету з дипломом маґістра прав, студент медицини на Державних Університетах в Гайдельберзі й Інсбруці, від 1962 року до своєї ненадійної смерти — медичний співробітник німецького-євангелицького шпиталя в Мюльгайм-Руґр-Бройх (Німеччина).

ПОХОРОНИ відбулися в п'ятницю, дня 2-го січня 1970 року на місцевому (головному) цвинтарі в Мюльгайм-Руґр-Бройх.

УРЗУЛЯ ДЕҐЕН-ШТАЙН — дружина зі синочком МИХАЙЛОМ
Д-р МИХАЙЛО ШТАЙН — брат з Родиною
Члени Родини в Україні і на чужині

Амстердам, Н. И.

З РОДИННОГО СВЯТА НА НАРОДНІ ЦІЛІ

12го жовтня 1969 р. відсвяткували панство Гукевичі, замешкалі в Амстердамі, Н. И., Золотий Ювілей свого подружнього життя. Це велике родинне свято, що їм влаштували їхні діти, було для них несподіванкою. Хоч не вся родина панства Гукевичів могла взяти участь в цім торжестві, бо одна дочка живе в Польщі, а син на засланні в далекому Сибірі, то діти, які живуть в північній Америці, а саме син і дві дочки зі своїми родинами бажали гідно віддячитись своїм родичам за їх батьківську любов, труд і всесторонну допомогу.

Згадане торжество відбулось в ресторані п-ва Боднарів в Мейфілді, Н. И. На свято прибуло, крім численної родини, багато приятелів знайомих, понад сімдесять осіб. Свято звеличали своєю участю Всеч. отці: о. Лев Ліщинський, парох Амстердаму і Бродалбіну і о. Никола Дереш, парох Людлов, Масс. Коли вже гості заняли свої місця при гарно оздоблених столах, о. парох Лев Ліщинський провів молитву, поблагословив трапезу, привітав Ювілятів та зложив щирі побажання своїм примірним парохіянам з нагоди їхнього свята, щоб ласкавий Господь наділив їх кріпким здоров'ям та дозволив прожити много літ.

Слідували привіти від родини і знайомих, усні і письмові. о. Николай Дереш щиро сердечно привітав ювілятів і зложив їм найщиріші побажання пройти без журби дальший життьовий шлях та прожити много літ.

Серед радісної гутірки час скоро минав і треба було закінчити це свято, бо гості з далеких околиць спішилися додому. На бажання родини переведено збірку, яка дала 67 долярів, ювілят зложили 10 долярів, збірку перевів п. Осип Пацак.

Збірку розділено так: на Собор св. Софії в Римі — 25. дол., на визвольний фонд 37. дол., на пресовий фонд „Свободи" 5 дол. Пані Гукевичева щиро подякувала родині і всім учасникам, що своєю присутністю вшанували їх в 50-ліття їхнього життя. Молитвою, яку провів о. Никола Дереш, і Многоліттям ювілятам закінчено це небуденне родинне свято.

Святом проводили на переміну п. Дмитро Олійник і брат зятя п-ва Гукевичів.

Д. О.

Москва перестерігає світ перед воєнною загрозою збоку Комуністичного Китаю

Москва. — Орган совєтських збройних сил „Красная Звезда" приніс уперше в довгій статті з 21 січня ц. р. характеристику Комуністичного Китаю, як агресивної імперіялістичної держави, яка змагає до накинення всьому світові своєї влади. „Маоізм — кажеться в тій статті — це ідеологія, пов'язана своїми цілями з ультрареакційними і реваншистськими силами імперіялізму на міжнародному полі. По суті, ціллю теперішньої політики пейпінґських лідерів є створення баз для боротьби за ґегемонію у світі і за продовження експансивного авантурницького курсу супроти сусідів Китаю". Совєтський часопис твердить, що хоч дехто міг би вважати войовничу поставу й пропаґанду пейпінґського уряду, як тактичний засіб, призначений на внутрішній ринок, проте насправді не треба недоцінювати тієї войовничої політики, бо вона звертається безпосередньо проти таких сусідів Китаю, як Бірма, Північний В'єтнам і Монголія, а на дальшу мету — проти цілого світу. Спершу — пригадує „Красная Звезда" — говорилось в Комуністичному Китаю про конечність воєнної підготови проти загрози збоку китайських націоналістів (Чіянг Кай-шека), З'єднаних Стейтів і Індії, але від довшого часу говориться там про загрозу збоку Совєтського Союзу та „від півночі". Совєтський орган признає, що в теперішньому часі Комуністичний Китай не має шансів виграти у „воєнній авантурі" і самі китайські комуністи знають це. Але вони ведуть приспішене зброєння, використовуючи для нього всі свої державні ресурси, і в Комуністичному Китаю вже тепер існує стан фактичної загальної мобілізації. Крім того, хоч китайські комуністи признають, що ще не настав час для створення „міжнародної армії червоних ґвардій", проте вони переводять, напр., такі щорічні атомові експерименти, що за них можна б будувати по 25 модерних фабрик штучного добрива.

Англійський спеціяліст передбачає, що уневажнять дозвіл продавати піґулки

Вашинґтон. — Сенатська Підкомісія в справі монополів і Адміністрація Харчів і Ліків ведуть слідство в справі шкідливости для здоров'я жінок користуватися піґулками для контролі народин. В Сенатській Підкомісії зізнавав англієць спеціяліст ендокринолог д-р Віктор Винн, який своїм твердженням про шкідливість цих піґулок спричинив дебати над ними та переслухання в Сенаті і Адміністрації Харчів і Ліків. На думку цього фахівця „немає зовсім потреби користуватися цією методою для контролі народин". Він передбачає, що до трьох років у Великій Британії і в ЗСА відкличуть дозвіл на продукцію цих піґулок. Д-р Джозеф В. Голдціґер гадає, що добрі прикмети цих піґулок переважають їхні бічні шкідливі діяння. Але інші лікарі в цьому сумніваються, бо немає „добрих прикмет" піґулок в тих жінок, які дістають згусток крови та вмирають. Переслухання мають спричинити те, що на піґулках буде пересторога для тих, хто їх схоче вживати.

Економічний дорадник Президента не вірить в рецесію

Вашинґтон. — Голова Ради Економічних Дорадників президента Ричарда Ніксона Пол Мек Крекен заявив на пресовій конференції в Білому Домі, що він сумнівається, що вже зачалася економічна рецесія. Він сказав: „Не бачу жадного доказу на це, який змушував би мене думати про це, що ми входимо в рецесію". Мек Крекен говорив у зв'язку з недавньою заявою Президента про те, що будівельний промисл сповільнює виконувати своє завдання тому, що подорожчали морґеджі. Мек Крекен заявив, що не очікує того, щоб ціни в 1970 році зменшувалися. Але він додав, що інфляція в першій половині цього року трохи сповільнить свій темп збільшування, і передбачає, що в другій половині 1970-го року буде „значніша поправа" на економічному полі. Президент закликає суспільство допомагати поборювати інфляцію.

ЕфБіАй заарештувало трьох запідозрених в убивстві родини Яблонських

Вашинґтон. — Федеральне Бюро Інвестиґацій повідомило, що заарештовано в Клівленді трьох осіб, які запідозрені в убивстві 5-го січня родини Яблонського. Заарештований 26-річний Клод Едвард Вілі, якого в 1968-му році звільнено з тюрми, подарувавши йому частину 15-річної кари, коли він відсидів два роки. Другий арештований — це Обрен Вейн Мартин, 23 роки, якого забрали з тюрми, де він відбував кару за порушення приписів їзди автом і за спротив поліції, а третій арештант — це 37-річний Пол Юджін Джілі, кімнатний маляр, який перед злочином відвідував дім Яблонських. Джзеф Яблонський кандидував на голову Спілки Вуглекопів і вів завзяту кампанію проти теперішнього голови цієї Спілки Джеймса Бойла. Сподіваються ревеляцій в цій справі, що це був організований злочин, як твердить адвокат Яблонського.

В АВСТРАЛІЇ ВШАНУВАЛИ МАЙОРА АРМІЇ УНР М. ОЛІЙНИКА

Кобурґ, Вікторія. — Старші й організована молодь взяли участь у громадській зустрічі з майором Армії УНР М. К. Олійником, вшановуючи його в 75-ліття з дня народження. Ювілят нагороджений за організаційні здібності й особисту відвагу всіма орденами і медалями Армії та Уряду УНР, в тому й Орденом Залізного Хреста. Під час другої світової війни, хоча вже не дуже молодою людиною, він активно змагався проти комунізму. Українці взяли велику участь у ювілейній зустрічі з майором М. К. Олійником, який для пластунів і сумівців став живим прикладом вірної служби Батьківщині Україні.

ЗБОРИ ВІДДІЛІВ УНСОЮЗУ

НЕДІЛЯ, 1-го ЛЮТОГО 1970 р.

ДЖЕРЗІ СИТІ, Н. Дж. Річні загальні збори 70 Відд. — Український Поступовий Клюб, о год. 2-ій по пол. в УНДомі. Після заг. зборів відбудуться місячні збори з вибором делеґата і заступника на 27 конвенцію УНС. — Управа.

БАЙОН, Н. Дж. Річні загальні збори Т-ва УНДім — 213 Відд. о год. 2-ій по пол. в залі УНДому при 37 Іст 23 вул. На порядку: звіти за минулий рік та вибір нової Управи на 1970 рік. Проситься членство прибути. — М. Гись, предс., В. Козак, секр.

ВІДІЙШЛИ ВІД НАС

PETER WALLACE, член УНСоюзу Відд. 132 Т-ва Запор. Січ в McKeesport, Pa., помер 25 грудня 1969 р. на 79 р. ж. Став членом УНС в 1916 р. Полишив у смутку сина Михайла, дочку Джін. Похорон відбувся 29 грудня 1969 р. на укр. кат. цвинтарі св. Івана в McKeesport, Pa.

Вічна Йому Пам'ять!
Д. Смерика, секр.

KATHERINE UCHANSKA, членка УНС Відд. 301 Т-ва Д. Вітовського в Чикаґо, Ілл., померла 17 грудня 1969 р. на 65 р. ж. Стала членкою УНСоюзу в 1924 р. Полишила в смутку сина Йосифа. Похорон відбувся 20 грудня 1969 р. на цвинтарі св. о. Миколая в Чикаґо, Ілл.

Вічна Їй Пам'ять!
П. Врубльовський, секр.

МАРІЯ РОМАНЮК, членка УНС Відд. 331 Т-ва Ст. Мельничука в Мілвіл, Н. Дж., померла 31 грудня 1969 р. на 70 р. ж. Нар. в Кранцберґ, пов. Дрогобич, Україна, стала членкою УНСоюзу в 1925 р. Полишила в смутку мужа Антона, сина Йосифа, 3 дочки: Олену, Анну і Павлину, 11 внуків і 3 правнуки. Похорон відбувся 3 січня 1970 р. на цвинтарі св. о. Миколая в Мілвіл, Н. Дж.

Вічна Їй Пам'ять!
А. Романюк, секр.

ВАСИЛЬ ДОВГАНЬ, член УНС Відд. 146 Т-ва І. Франка в Дітройті, Міш., помер на 79 році життя. Став членом УНСоюзу в 1955 р. Полишив у смутку дружину Теклю. Похований на цвинтарі Еверґрін в Дітройті, Міш.

Вічна Йому Пам'ять!
С. Хомяк, секр.

НИКОЛАЙ КАЦАН, член УНС Відд. 21 Т-ва Запор. Січ в Джансон Ситі, Н. Й., помер на 76 р. ж. Нар. в с. Улюч, пов. Березів, Україна. Став членом УНС в 1917 р. Полишив у смутку сина Петра, 4 внуків і 2 правнуків та брата Михайла. Похорон відбувся 6 січня 1970 р. на цвинтарі св. І. Хрестителя в Джансон Ситі, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
І. Бараник, секр.

STEPHEN PODOLL, член УНС Відд. 60 Т-ва Запор. Січ в Lundys Lane, Pa., помер 4 січня 1970 р. на 66 р. ж. Став членом УНС в 1955 р. Полишив у смутку дружину Лідію. Похорон відбувся 6 січня 1970 року на цвинтарі Албіон в Албіон, Па.

Вічна Йому Пам'ять!
Ева Марціновська, секр.

МИХАЙЛО МАРЯК, член УНС Відд. 476 Б-ва св. Арх. Михаїла в Гудсон, Н. Й., помер 12 січня 1970 р. на 88 р. ж. Нар. в Станькові, пов. Лісько, Україна. Став членом УНС в 1915 р. Полишив у смутку 4 доньки: Анну, Розалію, Марію, Софію, 2 синів: Андрія і Петра, 11 внуків і 3 правнуків. Похорон відбувся 15 січня 1970 р. на цвинтарі Парк в Гудсон, Н. Й.

Вічна Йому Пам'ять!
П. Маряк, секр.

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСОЮЗУ!